

РЕШЕНИЕ

№ 13847

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **1057** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Д. - гражданин на Р. Т., чрез адв. Г. срещу Отказ от 16.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. по заявление от 14.11.2025г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и постановен в противоречие с обективната действителност. Според жалбоподателя актът не се основава на реални и проверени факти, а върху абстрактни и неконкретизирани твърдения, несъответстващи на представените доказателства. Същите обезсмислят напълно твърденията на административния орган за недоказана цел на пребиваването, невярна информация и липса на средства за издръжка, което показва формалния характер на отказа. Мотивите са неясни, общи и формални, което лишава жалбоподателя от възможността да разбере кои конкретни факти или документи са довели до акта и да ги опровергае. Твърди се и засягане и непропорционална и произволна намеса в правото на семеен и личен живот, защитено от чл. 8 от ЕКПЧ.

В о.с.з. жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява. Постъпила е писмена

защита от адв. Г..

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], Република Т. не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 16.01.2026г., подписан от Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Република Т., по заявление от 14.11.2025г. е отказано издаване на виза тип „Д“ на М. Д. - гражданин на Р. Т.. Лицето кандидатства на основание чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ – чужденец, получил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава, разполагащ с достатъчно средства за издръжка в страната.

Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че не са посочени достатъчно надеждни средства за издръжка в Република България.

Към заявлението са приложени медицинска застраховка за едногодишен период с начало на полицата 12.11.2025г., банково удостоверение от ТЕ-Д. З. Б. - клон С. от 12.11.2025г., удостоверяващо налични средства в размер на 9 918,45евро, нотариално заверена декларация от наемодателя З. Б. И., който предоставя адрес на пребиваване, находящ се в [населено място], [улица], ар.2 със срок на договора за наем, който също е представен по делото до 29.10.2026г. и с наемна цена от 730 евро на месец Представени са свидетелство за съдимост от Министерство на правосъдието, Т. от 17.10.2025 г., документ от Областна дирекция „Социално осигуряване“ К. на Социален Осигурителен Институт, Т. удостоверяващ размера на получаваната пенсия за старост от 16 881 турски лири, удостоверение от Дирекция „Социално осигуряване“ О., че пенсията ще бъде превеждана на посочена банкова сметка в Те Д. З. банк, считано от 22.12.2025г.

Становището на отдел „Миграция“ – МВР, постъпило по делото на 26.02.26г. и дадено в хода на съгласувателната процедура по разглеждане на заявлението на М. Д. е отрицателно. В резултат на извършените проверки е установено, че чуждият гражданин получава пенсия в размер на 667 лева, а се е договорил да заплаща наем от 730 евро на месец, което е показателно, че не може да се издържа в Р България със тези средства.

Становището на държавна агенция „Национална сигурност“ също е отрицателно, изразено е в Националната визова информационна система, като мотивите са изложени в постъпил по делото

класифициран материал рег. № RB 202001-001-03-M-6-744/25.02.2026г. Според ДА“НС“ декларираниите от заявителя данни кореспондират с хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл.8 от ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

В случая е налице отрицателно становище на ДАНС в НВИС, обективирано в представеното по

делото писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-744/25.02.2026г. на заместник председателя на Агенцията. ДАНС е изразила отрицателно становище с мотив, че турският гражданин като кандидат за дългосрочна виза попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно пребиваване, или летищен транзит и т.23 - представя документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Доводите на ДАНС са във връзка с извършени проверки в АИС „Граничен контрол“, както и на договора за наем на апартамент в [населено място] на заявеният адрес на пребиваване. Становището не подлежи на преразглеждане служебно от съда, тъй като представлява официален документ, издаден от длъжностно лице, в рамките на неговите правомощия по закон, който не е бил оспорен по надлежния ред и на основание чл. 179, ал. 1 от ГПК съставлява обвързващо съда доказателство за извършените от ДАНС действия и изявления. Изложените в писмото обстоятелства съответстват на мотивите за отказ по заявлението за виза, както и на посоченото в акта правно основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ.

Отрицателно е и даденото становище от дирекция „Миграция“, като представените документи във връзка с получаваната от М. Д. турска пенсия за старост, която е близо до минимален размер и договора за наем на апартамент с месечна цена от 730 евро, изцяло потвърждават мотивите на миграционните власти. Не следва друго и от банковото удостоверение от ТЕ-Д. З. Б. - клон С. за наличност от 9 918,45евро към 12.11.2025г. З. не е представил извлечение за движението по сметката за определен период преди датата на заявлението (постъпления и разходи), а само наличност към дата два дни преди подаване на заявлението, без да е ясно кога е открита сметката, колко време тези средства са престояли по нея и какъв е произходът им, което обосновава направеният от административния орган извод за „недостатъчно надеждни средства за издръжка в Република България“.

Относно твърдението за накърнено право на личен и семеен живот на лицето по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ, няма данни семейството на заявителя да живее в България, нито Конвенцията предвижда правото на свободно влизане и дългосрочно пребиваване в чужда държава, като защитимо от нейните разпоредби. Напротив, Конвенцията позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар.2 от ЕКПЧ), като в случая намесата попада в тази

хипотеза и не е допуснато нарушение на чл. 6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. - гражданин на Р. Т., чрез адв. Г. срещу Отказ от 16.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. по заявление от 14.11.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: